

RKT. ŽUPA POHODA B.D.M.

MARIJA GORICA

God. XI. Broj: 24.

2. ožujka 2025.

Osma nedjelja kroz godinu

Čovjek je, draga braćo i sestre, zahvaljujući Božjem daru, razumno biće. Jedino je stvorenje koje nadilazi samoga sebe. U sebi ima razumnu dušu te je po svojem duhu sličan dobrome Bogu koji mu je darovao svijest i slobodu. Primivši dostojanstvo djeteta Božjega, čovjek stvara, misli, govori, zapisuje svoje misli u pojmovima i rečenicama, i nerijetko u cijelim pripovijestima i romanima. On tako zasigurno čini ovaj svijet zanimljivim i ljepšim, ali istovremeno često uvjetuje samoga sebe, svoje bližnje, a zatim i društvo i svijet u kojem živi. Današnja čitanja su između ostaloga izričito usmjerena k čovjekovoj sposobnosti promatranja i analiziranja svijeta u kojem živi, da ga prosuđuje i konačno da izgovara svoje prosudbe u konkretnim riječima. Iz iskustva znamo kako riječi itekako imaju svoju ogromnu snagu. One utječu na naše ponašanje, na naše izbore, na naše stavove i stavove osoba oko nas.. Izgovorene javno i/ili napisane trajno, koliko god mi toga nismo svjesni, uvjetuju budućnost. Riječi mogu spasiti život ili ga uništiti. Mi to ne uviđamo kad se ne tiče naših života. Olako izbacujemo iz sebe teške fraze, floskule ili čak sustavna razmišljanja, dajemo savjete i podilazeće pohvale i ulizivačke rečenice, a ne izostanu ni one očito zlonamjerne, vulgarne i svetogrdne riječi kao i razne uvrede. No, iako čovjek vrlo lakomislno jednom tek tako izgovori – vjera nas uči da će jednom morati stati iza svega što je izrekao. Za svaku i najmanju riječ, Isus upozorava, čovjek će dati račun. Jedna vrlo nezgodna stvar je što mi živimo u vremenu balansiranja života i ljudi pa tako i riječi. Nismo li svjedoci širokog spektra psovki kao i uvreda u medijima?! Nažalost, mi, bilo kao pojedinci bilo kao društvo, obeščaćujemo svoje dostojanstvo, a i tuđe. Tako smo u opasnosti izgubiti dobar glas dok, s druge strane, tuđi često i lako uništavamo. Zaboravili smo da je velika nepravda pa tako i grijeh oskvrnuti nečiji dobar glas. To je rezultat i naših krivih pogleda na život i društvo. Mi se najčešće vrlo djetinjasto igramo s ljudima oko sebe, a zatim i s vrijednostima i svetinjama, s vjerom, sa samom Bogom – omalovažavamo ih u brojnim situacijama, a onda kad stvari postanu ozbiljne očekujemo nečije razumijevanje, oprost, milosrđe... No, na to nemamo tek tako pravo. I zato nas Božje riječ želi poučiti mudrosti. Osim što je potrebno bdjeti nad izgovorenim riječima, potrebno je očistiti svoj pogled prema stvarnosti. Potrebno ju je početi gledati Božjim očima, odustajati od sebičnih interesa i pristranih sudova To je početak rasta u objektivnosti. „Nedostatci čovjekovi izbijaju u govoru njegovu“, veli Sirahova knjiga i nastavlja u posljednjem retku: „...govor je kušnja ljudi“. Svi smo često čuli onu poznatu: to što je rekao ili napisao više govori o njemu samome nego o drugima. I to je zaista često tako. U Evanđelju pak Gospodin dodaje i kao da nastavlja na Sirahove savjete: „Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore“. Sve nas to želi upozoriti da smo zaista pozvani biti pažljivi u prosudbama i

prije svega čuvati mir i slobodu svojega srca, te se neprestano nadahnjivati božanskom ljubavlju pa ćemo biti sposobniji ponašati se i govoriti kao istinski nasljedovatelji Krista Gospodina. U protivnom, u nama ostaje ratoboran, zloban i pristran duh koji razara odnose i oštećuje živote, a za to ćemo jednom morati odgovarati pred Gospodinom, koji je jedini istinit. Stoga nam je danas prilika moliti da se u nama iznova probudi dar mudrosti koji smo već primili u svetoj potvrdi, nadalje za smirenje i oslobađanje od naglih, nepromišljenih reakcija i riječi. Po primjeru sv. Pavla, želim svima nama da naša blagost bude nadaleko znana svim ljudima jer tada svjedočimo da je Gospodin blizu. Amen!

Pepelnica (čista srijeda)

Danas, na Pepelnicu, odnosno Čistu srijedu, započinjemo liturgijsko vrijeme korizme. Vrijeme je to obraćenja, zaokreta, novog početka, promjene smjera kretanja i načina mišljenja, kako nas i pozivaju izvorni biblijski pojmovi za obraćenje: *šub* i *metanoia*. Poslušajmo prodorne riječi današnjih čitanja: Prorok Joel jasno donosi Gospodinovu riječ: „Vratite se k meni svim srcem svojim, razderite srca, a ne halje svoje! Vratite se Gospodinu jer je on sama nježnost i milosrđe, bogat dobrotom.“ Joel jasno ukazuje na važnost unutarnje promjene, promjene srca i uma, promjene nutrine, jer malo će vrijediti izvanjski znak posipanja pepelom ako srce i um, vlastita nutrina, nisu raskajani i otvoreni Bogu.

Slično sveti Pavao poziva Korinčane da se žurno obrate i pomire s Bogom, da ne odgađaju obraćenje i pomirenje, da ne prime uzalud milosti Božje. Jer, ističe Pavao: „Sad je vrijeme milosti, sad je vrijeme spasa.“ Važno je imati ove Pavlove riječi na umu i ozbiljno ih uzeti u obzir jer vrijeme prolazi, vrijeme je „kratko“, te nipošto ne treba odgađati obraćenje i ozbiljan povratak Kristu. Jer, tko nam jamči da ćemo doživjeti neka bolja ili kasnija vremena za obraćenje? Tko nam jamči da će biti prikladnija vremena za obraćenje od ovih sadašnjih vremena? Jedino sigurno vrijeme i jedina sigurna prilika koju imamo je u prezentu, *hice t nunc* (ovdje i sada!). Sad je vrijeme milosti, sad je vrijeme spasa.

Korizmeno obraćenje i povratak Gospodinu osobito obilježavaju tri sveta djela, a to su molitva, post i milostinja. Ta tri korizmena djela zapravo su konkretni izričaj unutarnjeg obraćenja, put kojim se obraćenje utjelovljuje i postaje konkretno. Isus u evanđelju jasno ukazuje na kakav način smo pozvani moliti, postiti i dijeliti milostinju: u skrovitosti, bez velike buke i galame, manifestiranja i reklamiranja. Drugim riječima, bit posta, molitve i milostinje nije u tome da nas drugi vide i da nam se dive, nego u unutarnjoj preobrazbi iz koje izviru ta tri korizmena djela. Opasnost je da čovjek vjernik obavlja određene religiozne čine tek formalno, izvanjski, ili pak tek zato da zadobije izvanjsko priznanje. Isus jasno ukazuje da post, milostinju i molitvu treba pratiti skrovitost, tj. unutarnja preobrazba i obraćenje. Pozvani smo na molitvu, post i milostinju iznutra, iz srca i duše, kako bismo skrovitim prakticiranjem ovih religioznih djela uistinu promijenili sebe, obratili se Bogu i postali novi ljudi, očišćeni i oprani od grijeha. Sasvim suprotno duhu svijeta. A svijet pak traži izvanjsku i bučnu slavu; ne traži unutarnje obraćenje i promjenu čovjeka, ne traži Boga i njegovu volju, nego tek prolaznu i površnu proslavu samog čovjeka, izvanjsko manifestiranje i pokazivanje, koje u konačnici čovjeka ostavlja potrošenim i praznim.

U tom smislu, valja nam se uvijek iznova vraćati na logiku kraljevstva Božjega koje raste

3.

nezamjetljivo, u skrovitosti, poput gorušičinog zrna. Valja nam se vraćati i obraćati na logiku Spasitelja našega Isusa Krista u kojem se uprisutnjuje Kraljevstvo i koji djeluje proročki i snažno, ali skrovito i uvijek tražeći Oca i njegovu volju, sve do neslavne smrti na križu i skrovite tišine groba.

Neka nam stoga i ova korizma bude prilika za istinsko obraćanje i povratak Kristu i evanđelju. Učimo se od našega Spasitelja skrovitosti i neznatnosti, tišini i nezametljivosti gdje nas vidi jedino Otac naš nebeski, koji će nam obilato vratiti sve dobro što činimo. I to u skrovitosti. Daleko od buke i sjaja svijeta koji u konačnici puno obećava, a malo daje. Svijeta koji nakratko i brzo očarava, ali dugo i gorko razočarava. Budimo u ovom našem svijetu i vremenu istinski obraćenici, ljudi vjere, posta, molitve i milostinje, ljudi koji će biti znak nade i spasenja, znak Božjeg svjetla i milosti, znak da su Bog i njegovo spasenje blizu onima koji mu se iskreno i svim srcem vrate. Blagoslovljena vam korizma. Amen!

Događanja

Završava ovaj prvi dio vremena kroz godinu. Uskoro ćemo ući u ovogodišnje posvećeno vrijeme Korizme. Vjerujem da u tom vremenu možemo puno intenzivnije zaživjeti svoju vjeru. Vjerujem da će svatko za sebe naći i odrediti si određeni oblik pokore. Bilo da će to biti odluka o nepušenju, odluka o izbjegavanju slatkiša, odluka da ćemo redovito moliti, odluka da ćemo redovito dolaziti na svetu misu... Osobito Vam kroz godinu preporučam pobožnost Križnoga puta! Križni put ćemo ove korizme imati utorkom i petkom u 18 sati. Već sada molim da se uključe svi kojima je god moguće. Neka uz odrasle budu i djeca, od onih koji još ne idu u školu, pa do sve školske djece. Naravno da ćemo i ove godine one najrevnije nagraditi nagradnim izletom!

Iz života župe

Nemojte zaboraviti da je u srijedu na Pepelnicu zapovijedani post i nemrs. Oni uključuju sve od 14. do 60. godine života. Ipak, i oni koji su mlađi od 14 i oni koji su stariji od 60 mogu sudjelovati u postu i nemrsu. Ako su zdravi, neka se odluče poštivati post i nemrs, zajedno s ostalim vjernicima. To je lijepi vid odricanja i žrtve na početku korizme, koji svima preporučam!

U mjesecu veljači imali smo jedno krštenje. Kršten je:

1. MARCELO CONER, sin Marka Coner i Matee r. Lovrek, M. Tita 10, Hrastina. Krsni kumovi su mu Leon i Ivona Kolar. ČESTITAMO!!!

Nažalost, ni u veljači nismo imali vjenčanje, ali smo imali čak četiri sprovoda. Umrli su:

1. MILICA IVETA r. Novak (94), Vatrogasna 11, Vukovo Selo;
2. KRUNOSLAV BRLEK (52), Ante Kovačića 8, Kraj Gornji;
3. JOSIP PUŠIĆ (81), Voćarska 9, Kraj Gornji; i
4. VINKO FRKANEC (76), Voćarska 16, Kraj Gornji.

Pokoj vječni, daruj im, Gospodine!

Duhovni kutak

PONEDJELJAK PRVE KORIZMENE NEDJELJE

4.

1. Molitva ovoga dana svojim prvim riječima izražava program Korizme u njenu najkraćem i najjasnijem obliku: „Converte nos, Deus salutaris noster - Obrati nas, Bože, Spasitelju naš“. Ova molitva odgovara prvim riječima Isusova evanđelja: „Obratite se“ (Mk 1,15), ali se imperativ Isusove riječi mijenja u molitvu slaba čovjeka koji zna da sam od sebe, samo svojim snagama, ne može ostvariti vlastito obraćenje. Mijenjajući imperativ u molitvu, Crkva ispovijeda da također, i nadasve, ovaj prvi korak milost. Uvijek je Bog onaj koji nas pretječe.

„Converte nos, Deus salutaris noster,“: ove su riječi uzete iz psalma 84,5 te se njima psalmist obraća Isusu, a u njemu su uslišane naše prošnje iz psalma: „Odbaci zlovolju prema nama.“ U Isusu se Bog vratio i dao je život; u njemu se raduje njegov narod . „Obratiti se“ znači slijediti Isusa, ići s njime, na njegovu putu. Ali iznova ustrajemo na činjenici da nas Bog obraća. Obraćenje nije čovjekovo samoostvarenje, čovjek nije graditelj vlastitoga života. Obraćenje se bitno sastoji u odluci da čovjek prestane biti svoj vlastiti stvoritelj, da prestane tražiti samoga sebe i svoje samoostvarenje, nego da prihvati svoju ovisnost o istinskome Stvoritelju, o stvarateljskoj ljubavi, da prihvati tu ovisnost kao istinsku slobodu te da shvati kako sloboda autonomne emancipacije od Stvoritelja nije sloboda nego iluzija, prijevara. U osnovi stoje samo ove dvije mogućnosti temeljnih opcija: samoostvarenje u kojemu čovjek nastoji stvoriti sama sebe, kako bi svoje biće posjedovao posve za sebe samoga, kako bi imao potpunost života, isključivo za sebe i od sebe; s druge strane opcija vjere i ljubavi. Ova opcija je istodobno odluka za istinu. Budući da smo stvorenja, nismo nastali sami od sebe, ne možemo se načiniti sami od sebe; samo ako „izgubimo“ život, možemo ga sačuvati. Ove opcije odgovaraju sadržaju riječi „imati“ i „biti „. Samoostvarenje želi imati život, sve mogućnosti, radosti, ljepote života, budući da smatra život posjedom koji treba braniti od drugih. Vjera i ljubav ne zahtijevaju posjed. One su opcije za reciprocitet ljubavi, za uzvišenost istine. In nuce ova alternativa odgovara temeljnome izboru između smrti i života: civilizacija „imati“ jest civilizacija smrti, mrtvih stvari; samo je kultura ljubavi ujedno i kultura života: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj ... spasit će ga“ (Mk 8,35). Možemo također reći da alternativa između samoostvarenja i ljubavi odgovara alternativni Isusovih kušnja: alternativa između zemaljske vlasti i Križa, između otkupljenja koje se sastoji samo u blagostanju i otkupljenja koje se otvara i koje se uzda u beskonačnu božansku ljubav. Izbor vlasti izražava stav modernoga čovjeka: drži da čovječanstvo ne mora i ne može očekivati pomoć od Boga. Već bi bilo vrijeme da se u svoje ruke uzme povijest i svijet. Sam se čovjek osjeća sposobnim graditi slobodan i istinski human svijet. No, u međuvremenu vidimo rezultate ove kreativnosti emancipirane od Boga i tako počinjemo nanovo otkrivati mudrost Križa. Križ izražava kraj autonomije koja je početak imala u raju riječima zmije: „Postat ćete poput Boga“. Križ izražava prvenstvo istine i ljubavi, važnijih čak i od biološkoga života. I danas vrijedi izričaj: In hoc signo vinces - U ovom ćeš znaku pobijediti; i polazeći od ovoga izbora, postajemo dobri, u svijet ulazi Božja dobrota. A samo Božja dobrota i Božja snaga mogu graditi Božje kraljevstvo, koje je također istinsko kraljevstvo čovjeka. „Converte nos, Deus salutaris

5.

noster“. Odbacivanje samoostvarenja i prvenstvo milosti izraženi u ovoj molitvi ne podrazumijevaju kvijetizam, nego radije novu i dublju snagu u ljudskom djelovanju. Samoostvarenje izopačuje život, tumačeći ga kao posjed, te tako postaje službom smrti; obraćenje je čin opcije u reciprocitetu ljubavi, raspoloživost da dopustimo istini oblikovati nas, kako bismo postali suradnicima istine, kako piše Sv. Ivan (3 Iv 8). Posljedično, obraćenje je istinski realizam koji nas osposobljuje za posao uistinu opći i ljudski. Čini mi se da se ovdje nalazi velika materija za ispit savjesti. „Obratiti se“ znači: ne tražiti vlastiti uspjeh, ne tražiti vlastiti prestiž, vlastitu poziciju. „Obraćenje“ znači: stati graditi vlastitu sliku, ne raditi na izgradnji spomenika od sebe sama, što često završava tako da čovjek od sebe čini lažnoga Boga. „Obratiti se“ znači: prihvatiti trpljenja istine. Obraćenje zahtijeva da ne samo općenito, nego iz dana u dan, u malim stvarima, istina, vjera, ljubav postaju važnijima od našega biološkog života, blagostanja, uspjeha, prestiža i mira našega života. Uistinu, uspjeh, prestiž, mir i lagodnost su oni lažni bogovi koji najviše onemogućuju istinu i istinski razvoj u osobnomu i društvenom životu. Prihvaćajući ovo prvenstvo istine slijedimo Gospodina, uzimamo svoj križ i sudjelujemo u kulturi ljubavi, koja je kultura Križa.

2. Razmotrimo ukratko ostale važne riječi današnje molitve .

a) U ovoj se molitvi nalazi magična riječ „progres“: „opus quadragesimale purificiat,,. Istinski se progres ostvaruje samo u Isusovu hodu te kad slijedimo njegov smjer. Srce progresu je ljubavi. Srce je ljubavi Križ, izgubiti se s Isusom.

b) Tu nalazimo također riječ „opus quadragesimale“. Izvorni tekst molitve jednostavno je govorio o „ieiunium quadragesimale - korizmenu postu“. Ovo proširenje doneseno u novom misalu čini mi se shodnim. Post nije jedini sadržaj „opus quadragesimale - korizmenog djela“. Ostaje ipak istina da su stega i askeza neophodni za ljudski život, za istinski progres - stega cijeloga čovjeka, tijela i duše, kako naglašava molitva poslije pričesti: „Molimo te ... da nam pričest nebeskoga otajstva bude pomoć duši i tijelu: daj da se dičimo puninom tvoga spasenja,,. Ova cjelovitost kršćanskoga života pripada punini spasenja.

Pridodajmo još kratki osvrt na mjesto današnje mise. Antička rimska liturgija stvorila je zemljopis vjere ovdje, u ovom gradu, polazeći od ideje da je, dolaskom Petra i Pavla te, konačno, razaranjem Hrama i odbacivanjem Gospodina od strane njegova naroda, Jeruzalem premješten u Rim. Posljedica je da se također zemljopis Isusova života i smrti upisuje u ulice, u duhovnu fizionomiju ovoga grada. Kršćanski se Rim shvaća kao rekonstrukcija Isusova Jeruzalema unutar zidina Rima; ova činjenica sadrži više uspomena iz prošlosti. Upisujući obrise Jeruzalema u ovaj grad, ovdje u Rimu i u ovome svijetu pripravlja se novi Jeruzalem, novi grad u kojemu Bog prebiva. Treba nadodati još jedno. Ovaj unutarnji zemljopis grada nije ni čisto sjećanje prošloga, ni prazna anticipacija budućega; on opisuje unutarnji hod, hod od staroga, antičkog Rima prema novome Rimu, od antičkoga grada prema novomu gradu, hod obraćenja koji ide od prošlosti po ljubavi raspetoga Isusa prema budućemu. Novi grad započinje u ovom unutarnjem hodu,

6.

izraženomu u mreži Isusovih zemaljskih putovanja i povijesti spasenja. Iz ove se vizije očituje trajna važnost duhovna zemljopisa ucrtanoga u korizmene „stacionarne“ crkve. Duboka povezanost između liturgijskih tekstova i ovih mjesta oblikuje jedincatu cjelinu životne logike vjere koja slijedi Isusa iz pustinje, preko njegova javnog života, sve do Križa i Uskrsnuća. Današnji Statio - Postaja je u crkvi Sv. Petra u okovima. Tri su elementa važna u tumačenju današnje liturgije:

1. Ova je crkva sagrađena uz rimsko sudište. Ideja sudišta, pravde tako je prisutna u ovoj crkvi: čovjek se ne nalazi u praznoj slobodi, kako je mislio Sartre, te kako danas mnogi misle. Bog mjeri čovjeka koji svoje ishodište ima u božanskoj ideji te njegova sloboda odgovara toj ideji. Središnja ideja Boga za čovjeka jest ljubav te će stoga čovjek biti suđen po mjeri ljubavi. Sudište izražava eshatološki imperativ „Obratimo se“; tu navještaj čitanja i evanđelja današnjega dana postaje gotovo vidljiv. Ova je crkva vidljiva propovijed: zemaljski sud postaje transparentnim za vječnu pravdu, za konačni sud.

2. S druge strane znamo da je ovu crkvu sagrađila carica Eudoksija kako bi u njoj čuvala okove Sv. Petra, pronađene u Jeruzalemu; crkva je tako časna škrinja tih okova te čuva dio Jeruzalema. Okovi predstavljaju ne samo muku Sv. Petra i moć Božju, snažnije od moći ljudi: one pokazuju također kušnju moći, granicu ljudske pravde; one nam govore o svim zatvorenicima na svijetu, koji trpe zbog istine; one odgovaraju riječima evanđelja: „Bijah zatvoren i pohodiste me“. Okovi potiču pitanje: „Jeste li došli, dolazite li naći me u onima koji su danas zatvoreni zbog pravde i vjere? Jeste li spremni podnositi ljudsku nepravdu zbog božanske pravde?“ Danas nam ova crkva sugerira molitvu za progonjenu Crkvu, za sve progonjene zbog pravednosti.

3. Veličanstveni Mojsijev lik u ovoj crkvi naglašava za nas ove vidove, naglašava sklad dvaju zavjeta, sklad između Zakona i evanđelja, između Mojsija i Boga.

U ovom okviru treba tumačiti čitanje (Lev 19) i evanđelje (Mt 25). Dva teksta ukazuju na središnji sadržaj obraćenja, točku o kojoj ovise zapovijed ljubavi prema sav Zakon i Proroci Bogu i bližnjemu. U skladu dvaju tekstova vidi se uistinu da Zakon i Proroci nisu drugo doli izlaganje zahtjeva ljubavi. Novom zavjetu nalazimo se pred ovom novom činjenicom, naime da sam Bog u Sinu koji je postao čovjekom ostvaruje poslanje: Bog od onoga „dalekog“, od ovoga siromašnog stvorenja kakav je čovjek, čini svoga „bližnjega“: utjelovljujući se i umirući, uzima ga u jedinstvo svoje osobe i gradi u ljudskoj povijesti tijelo svoga Sina - Crkvu. Bog u svome Sinu pohađa zatvorenike, postaje strancem, sudjeluje u gladi svijeta te podnosi smrt, gol na Križu. Tako se vraćamo molitvi. Obratiti se znači slijediti Isusa, obratiti se znači ljubiti, obratiti se znači odložiti samodostatnost i otvoriti se milosti; zakon i milost nisu suprotstavljene, štoviše, u osnovi kažu isto. U tom smislu molimo: „Converte nos, Deus, salutaris noster et mentes nostras instrue caelestibus disciplinis - Obrati nas, Bože, spasitelju naš te naše pameti pouči nebeskom nauku“.

Udijeli nam da naučimo ne samo znanosti i umijeća ovoga zemaljskog života; pouči nas istinskim znanostima, uredbama života, uredbama svetosti, uredbama neba i života vječnoga. U nakani Crkve Korizma je određena da bude djelotvoran navještaj nebeskih

7.

uredbi: „Mentes nostras instrue caelestibus disciplinas“. Tako neka bude .

UTORAK PRVE KORIZMENE NEDJELJE

U liturgijskim tekstovima ovoga dana krije se otajstvo Majke Božje, intimno povezano s onim utjelovljenja Sina Božjega. Pogledajmo tekstove i započnimo s čitanjem proroka Izaije: „Riječ koja izlazi iz mojih usta ne vraća se meni bez ploda“ (55,11). Kad je prorok Izaija izrekao ovu tvrdnju, nipošto se nije radilo o naglašavanju nečega vrlo očitoga, nego radije o proturječju onome što se moglo očekivati. Jer ovaj odlomak pripada pripovijedanju Izraelove patnje, gdje se čita kako Božji pozivi njegovu narodu trpe neprestane poraze te kako njegova riječ ostaje bez ploda, dok se Bog prikazuje uistinu prisutnim na pozornici povijesti, ali ne kao pobjednik. Jer se sve bilo dogodilo u znakovima: prijelaz Crvenoga Mora, početak epohe kraljeva, povratak Izraela iz izgnanstva u domovinu, sada se čini da sve nestaje. Ne čini se da Božje sijanje u svijet daje rezultata. Stoga je proroštvo, premda ovijeno nejasnoćom, ohrabrenje za sve one koji unatoč svemu nastavljaju vjerovati u Božju moć, uvjereni da svijet nije samo kamen na kojem sjeme ne može pronaći prostor, i uvjereni da zemlja ne će uvijek biti samo sasušena kora s koje vrapci iz dana u dan odmah pozoblju sjeme koje na nju padne (usp. Mk 4,1-9).

Za nas kršćane slična tvrdnja odzvanja kao obećanje Isusa Krista, zahvaljujući kojemu je riječ Božja uistinu prodrila u zemlju te je postala kruh za sve nas: sjeme koje donosi plod kroz stoljeća, plodan odgovor, u kojemu se Božji govor ukorijenio u ovaj svijet na životan način. Teško je drugdje iznaći Kristovo otajstvo povezano s onim Marijinim u tako jasnom i bliskom obliku kao u perspektivi ovoga obećanja: jer kad se tvrdi da riječ, ili bolje reći sjeme donosi ploda, želi se reći da ono ne pada na zemlju kako bi odskočilo poput lopte, nego prodire duboko u tlo kako bi crpilo životni sok i preobrazilo ga u sebe. Uzevši tako zemlju u sebe, stvarno proizvodi nešto novo, preobražavajući samu zemlju u plod. Zrno ne ostaje samo: njemu pripada majčinsko otajstvo zemlje - Kristu pripada Marija, sveto tlo Crkve, kako su je s pravom zvali oci. Marijino otajstvo upravo znači to da Božja riječ ne ostaje sama, štoviše, da je u sebe primila drugoga, zemlju: u „zemlji“ Majke riječ postaje čovjekom te se sada iznova, umiješana sa zemljom cijeloga čovječanstva, može vratiti Bogu. Čini se, međutim, da evanđelje govori o nečem posve drugom. Tu se govori o našem načinu molitve, o njezinu ispravnom obliku, o njenim pravim sadržajima, o ispravnom ponašanju i o istinskoj unutarjosti: dakle, ne o onome što Bog čini, nego o onome što se odnosi na čovjeka s obzirom na Boga. U stvari, dva su čitanja u međusobnoj ovisnosti: može se reći da je u evanđelju objašnjeno kako je moguće da ljudi postanu plodno tlo za Božju riječ. Oni to mogu postati, pripremajući one elemente u kojima život može rasti i sazrijevati. Dosežu cilj, živeći i sami od tih elemenata; preobražavajući same sebe, prožete riječju, u riječ; uranjajući život u molitvu a time i u Boga. Ovo se evanđelje, dakle, slaže s uvodom u marijansko otajstvo, koje je načinio Luka, kada u više navrata kaže da je Marija „čuvala“ riječ u svome srcu (2,19; 2,51; usp. 1,29). Marija je skupila u sebe struje Izraela; u sebi je nosila, moleći, trpljenje i veličinu te povijesti kako bi se preobratala u plodnu zemlju za Boga živoga. Moliti, kako kaže evanđelje, bez sumnje znači mnogo više doli govoriti bez razmišljanja, doli izricati riječi. Biti zemlja za riječ znači biti zemlja

8.

koja dopušta da je sjeme apsorbira, da se stopi sa sjemenom, odričući se sebe same, kako bi ono moglo klijeti. Svojim majčinstvom Marija je prenijela u njega svoju bit, tijelo i dušu, kako bi novi život mogao živjeti. Rečenica o maču koji će joj probosti dušu (Lk 2,35) ima mnogo veće i dublje značenje: Marija se stavlja na potpuno raspolaganje poput tla, dopušta da ju se upotrijebi kako bi se preobrazila u Onoga koji nas treba kako bi postao plod zemlje.

U današnjoj zbornoj molitvi potaknuti žarko zaželjeti Boga. Crkveni oci drže da moliti nije drugo doli promijeniti se u žarku želju za Gospodinom. U Mariji je ova želja uslišana: ona je kalež želje u kojoj život postaje molitvom a molitva životom. Sv. je Ivan čudesno naslutio taj proces preobrazbe, nikada ne nazivajući u svome evanđelju Mariju po imenu. Nju spominje samo kao majku Isusovu. Ona je u određenome smislu stavila na stranu ono što je u njoj bilo osobno kako bi posve bila na raspolaganju Sinu; upravo u tome Marija je ostvarila svoju osobnost.

(nastavak pročitajte u slijedećem broju našeg Listića!)

Obavijesti

PON	3. III.	Katarina Drexel		
UTO	4. III.	Kazimir		
SRI	5. III.	Pepelnica	18h Marija Gorica	+ Obitelj Barišić
ČET	6. III.	Ruža Viterbska	18h 19h Marija Gorica	+ <i>vjeronauk za FIRMNIKE</i>
PET	7. III.	Perpetua i Felicita	18h 19h Marija Gorica	Križni put! Zajednička sv. Misa <i>vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE</i>
SUB	8. III.	Ivan od Boga		
NED	9. III.	<u>PRVA KORIZMENA NEDJELJA</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 11h Marija Gorica	+ Ivan Kupina, Stjepan Hižar i Marijan Puljek + Ivo Bašić, <i>god.</i> , Marija i Dragutin Hubak <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 7. ožujka je prvi petak u mjesecu. Od 17,30 u našoj će crkvi biti prilika za svetu Ispovijed, u 18 sati ćemo imati pobožnost križnoga puta i sv. Misu za + Milivoja Prekrat i Marinu Budim, Vesnu i Štefana Planinc, *god.*, Anku i Štefana Planinc i Pavlu Brlek.

Poslije svete mise još će biti kratki vjeronauk za naše prvopričesnike!

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.baric@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h